U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **S. S.**, zast. Mgr. Vladimírem Soukupem, advokátem se sídlem Francouzská 6167/5, Ostrava - Poruba, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2013, čj. OAM-4/ZA-ZA06-ZA14-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 6. 2013, čj. 41 Az 3/2013 - 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Vladimíru Soukupovi **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 8.813,70 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeném rozhodnutím zamítl žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Žalobce rozhodnutí žalovaného napadl žalobou u krajského soudu. Krajský soud podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. V odůvodnění se ztotožnil se závěry žalovaného. Žalobce v žádosti a provedeném protokolu jednak neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit hrozbu jeho pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu a navíc žalobce tyto důvody ani netvrdil. Pokud jde o neudělení doplňkové ochrany, soud ani zde neshledal důvody pro jiný postup žalovaného. Nebylo totiž zjištěno, že by v případě vrácení žalobce do vlasti byly důvodné obavy z hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy. Za nedůvodnou dále krajský soud označil i námitku porušení zásady non- refoulement, neboť se v případě žalobcovi osoby nejedná o uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951. Soud své

rozhodnutí uzavřel konstatováním, že na základě skutečností tvrzených samotných žalobcem shledává za jediný důvod jeho žádosti zlegalizování pobytu na území ČR, kde chce žít, neboť do Arménie se vracet nechce. Na základě výše uvedeného pak krajský soud neshledal existenci žádných zákonných důvodů, pro které by bylo možno žalobci udělit některou z forem mezinárodní ochrany.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností. V doplnění kasační stížnosti ve vztahu k důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stěžovatel namítá, že ve spisu absentují podrobné informace o zemi původu. Informace ve spisu obsažené byly pak žalovaným hodnoceny zcela účelově a jednostranně v neprospěch stěžovatele. Stěžovatel dále vytýká žalovanému chybějící zhodnocení otázky tzv. nepřímého pronásledování. Stěžovatel opakovaně vyjádřil důvodnou obavu z toho, že syn jeho pronásledovatele je příslušníkem státní policie, tudíž má přímé vazby na státní orgány Arménie. Nelze tedy bez dalšího učinit závěr, tak jak to učinil krajský soud, že nevyužitím nadřízeného orgánu pro zajištění vlastní bezpečnosti a prošetření incidentu stěžovatel vůbec nevyužil ochrany státní moci. Je totiž nasnadě, že státní policejní orgány jsou natolik provázané, že oznámení učiněné nadřízenému policejnímu orgánu mohlo ohrozit stěžovatele na jeho zdraví či životě. Stěžovatel také nesouhlasí s možností tzv. vnitřního přesídlení v zemi původu, na které jej krajský soud odkázal. Bez znalostí jednotlivých částí země původu nelze automaticky shledávat celou zemi bezpečnou a považovat vnitřní přesídlení za řešení, jenž ochrání zdraví a život stěžovatele.

[4] Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. stěžovatel spatřuje v nedostatečném hodnocení důkazů obsažených ve správním spise, provedeném krajským soudem. Stěžovatel znovu zdůrazňuje nedostatečné a účelové vyhodnocení informací o zemi původu. Nad rámec tvrzeného pak stěžovatel upozorňuje na absenci protokolu o pohovoru se stěžovatelem, jakož i zprávy ČTK o zemi původu ve spisu, z nichž jsou činěny skutkové závěry jak žalovaného tak i krajského soudu. Z obsahu spisu také jednoznačně nevyplývá, že byl stěžovatel seznámen s rozhodnutím žalovaného a s jeho dalšími procesními úkony.

[5] Poté, co zdejší soud shledal kasační stížnost přípustnou, zabýval se její přijatelností ve smyslu § 104a s. ř. s. V případech rozhodování o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je totiž Nejvyšší správní soud podle tohoto ustanovení povinen zkoumat, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

[6] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud upozorňuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou přístupná na www.nssoud.cz). Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu.

[7] Nejvyšší správní soud odkazuje na svou judikaturu ve věcech azylu, která se institutem nepřijatelnosti dle § 104a s. ř. s. zabývala již mnohokrát. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovených v § 103 odst. 1 s. ř. s., s čímž se stěžovatel úspěšně vypořádal, nýbrž též uvést, v čem stěžovatel spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. To však stěžovatel neučinil. Ani Nejvyšší správní soud, po seznámení se s námitkami obsaženými v kasační stížnosti, žádný přesah neshledává. Nejvyšší správní soud k tomu pouze dodává, že stěžovatelem namítaná pochybení krajského soudu by v tomto případě musela nabýt takového rozměru, z nějž by se dalo důvodně domnívat, že kdyby k těmto pochybením nedošlo, bylo by věcné rozhodnutí krajského soudu odlišné. Nejvyšší správní soud však žádnou podstatnou chybu v postupu krajského soudu neshledal.

[8] Na základě shora uvedeného tedy nezbývá, než odkázat stěžovatele na jednotlivá rozhodnutí NSS, která se již v obecnosti jeho námitkami zabývala. Pokud stěžovatel uvádí důvodnou obavu z návratu do své země původu, jelikož má strach z osob, které mu v minulosti vyhrožovaly, a zároveň nedůvěřuje místním policejním orgánům, které se však ani nepokusil s žádostí o ochranu oslovit, odkazuje jej zdejší soud např. na rozsudek ze dne 27. 8. 2003, čj. 4 Azs 5/2003 - 51. Nejvyšší správní soud dává za pravdu krajskému soudu, který konstatoval nedůvodnost udělení mezinárodní ochrany z důvodů uvedených v § 14a odst. 1 zákona o azylu, v případě, kdy se stěžovatel ani nepokusil řešit svou situaci se státními policejními orgány nadřízenými orgánům, o nichž se domníval, že mu nejsou schopny poskytnout náležitou pomoc.

[9] K další námitce uváděné stěžovatelem, týkající se nedostatečného a účelového vyhodnocení situace v zemi původu jak správním orgánem, tak i posléze krajským soudem, Nejvyšší správní soud jako zamítavou odpověď uvádí své rozhodnutí ze dne 18. 1. 2006, čj. 1 Azs 112/2004 – 61, přičemž konstatuje ve shodě s krajským soudem, že provedené zhodnocení situace správním orgánem považuje za vyčerpávající a dostatečně objektivní. Dále je třeba upozornit stěžovatele, že podle § 109 odst. 4 s. ř. s. k novým skutečnostem, které stěžovatel uplatnil teprve po vydání napadeného soudního rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží. Absence protokolu o pohovoru se stěžovatelem, jakož i absence zprávy ČTK o zemi původu ve správním spisu tedy nejsou tedy pro řízení u Nejvyššího správního soudu relevantní. Nad rámec řečeného však Nejvyšší správní soud konstatuje, že i přesto provedl kontrolu správního spisu a uvedené dokumenty zde byly náležitě založeny.

[10] Poslední námitka uplatněná stěžovatelem v části C. kasační stížnosti, kterou stěžovatel podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je zcela obecná. Navíc odkaz na § 3 odst. 2 správního řádu není soudu srozumitelný, neboť toto ustanovení se dále nedělí na odstavce. Stejně tak zcela obecná a nesrozumitelná je námitka o nedostatku součinnosti žalovaného ve vztahu ke stěžovateli.

[11] Stěžovatel podal současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. Nejvyšší správní soud o tomto návrhu nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech azylu má odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

[12] Za daných okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje odpověď na posuzované námitky a krajský soud rozhodl plně v souladu s touto judikaturou. S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou a proto ji v souladu s § 104a s. ř. s. odmítl.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[14] Stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen ustanoveným advokátem Mgr. Vladimírem Soukupem. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta Mgr. Vladimíra Soukupa částkou 6.800 Kč [dva úkony právní služby po 3.100 Kč dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (převzetí a příprava zastoupení, doplnění kasační stížnosti tak, aby byla přípustná), a dva režijní paušály po 300 Kč za jeden dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky].

[15] Zástupce stěžovatele si ve svém vyúčtování nárokuje odměnu za další úkon právní služby, a to studium spisu. Studium spisu ovšem není samostatným úkonem právní služby, nýbrž je součástí úkonu spočívajícím v převzetí a přípravě zastoupení (viz též usnesení ÚS ze dne 30. 7. 2008, sp. zn. I. ÚS 398/06). V této souvislosti uplatňuje rovněž náhradu cestovních výdajů za cestu Ostrava – Brno a zpět. Tyto cestovní výdaje nebyly vynaloženy účelně, neboť zástupce stěžovatele měl volit hospodárnější způsob, jak zajistit nahlížení do spisu, a to požádat o zaslání spisu na Krajský soud v Ostravě, tedy do místa sídla zástupce stěžovatele. Požádal-li by současně jménem stěžovatele o osvobození od soudního poplatku za tento úkon, jen s ohledem na osobní a majetkové poměry stěžovatele pravděpodobné, že by mu bylo osvobození od tohoto soudního poplatku (položka č. 35 sazebníku soudních poplatků) přiznáno. Pokud by ustanovený zástupce volil tento hospodárnější postup, byla by eliminována rovněž požadovaná náhrada za promeškaný čas za cestu do Brna a zpět. Ani tuto náhradu soud zástupci nepřiznal.

[16] Za účelně vynaložené výdaje lze naopak považovat výdaje na cestu z Ostravy (sídla advokáta) do Havířova, kde se stěžovatel zdržuje v pobytovém středisku a kde byl poskytnut úkon právní služby v podobě první porady s klientem. Výši cestovních náhrad určil soud s ohledem na § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce. Ujetá vzdálenost činí při cestě tam i zpět 48 km, spotřeba automobilu 6,40 l/100 km (dle technického průkazu). Základní náhrada dle § 157 odst. 4 zákoníku práce dosahuje výše 172,80 Kč. Cena spotřebované pohonné hmoty je dle § 158 odst. 3 zákoníku práce ve spojení s § 4 vyhlášky č. 472/2012 Sb. 110,90 Kč. Náhrada cestovních výdajů celkem činí 283,70 Kč. Podle § 14 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. náleží zástupci stěžovatele též náhrada za promeškaný čas v souvislosti s cestou z Ostravy do

Havířova a zpět v rozsahu 2x 0,5 hodin. Celková výše náhrady činí s ohledem na § 14 odst. 3 vyhlášky 200 Kč.

[17] Vzhledem k tomu, že advokát prokázal, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrady hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Výše odměny za zastupování, náhrady hotových výdajů a náhrady za promeškaný čas činí v součtu 7.283,70 Kč. Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, činí 1.530 Kč (zaokrouhleno dle § 37 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb.). Celková částka 8.813,70 Kč bude vyplacena z účtu zdejšího soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2013

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu